ma maggama. Temma jalla reig ei jätnud tedda kaua maggada. Tousis ülles ja istus akna jures mahha, kelle üllem jäggo lahti olli, ses et hea soe ö olli. Kamber pimme, et tedda ei sanud akna pealt nähha; agga oues olli pea päwa selgus, sest et keige pikkemad päwad ja peälegi ku walge olli. Ei kaua aega, siis näggi temma kaks meest, kes ukse peält katsusid. Kulis siis, sest et üllem akken lahti olli, kui teine ütles: Ukse luk on tubliste kinni, agga kas nääd, kattuse luuk on lahti, ja seäl teisel kohhal on meie parrajaks abbiks pikk reddel. Kui sedda lugi ette kanname, siis same seält hölpsaste lae peäle, ja kui siis treppist alla lähme, siis herra maggamisse kambri uks on essiminne. — Seltsimees küssis siis teise käest: Kas sa tead selgeste, kus herra omma rahha peab? — Miks ei tea, eks ei olle tedda wiis aastat teninud ja tedda temma kambris üllespassind. Agga sedda minna ütlen kowwaste, temma ihhule teie ei tohhi ei mingisuggust wigga tehha. Sedda minna ei lähhä mitte sallima. Temma on minno wasto ikka öige olnud;

minna agga ollen temmale liga teinud. — Olgo siis nenda, ütles teine; egga meie ei tahha temma käest muud kui temma rahha. Agga kui hirmus kaua jäwad need kaks teised mehhed ärra. Lähme nende wasto, neile rutto tehha. — Läksid ärra. — Kerjaja töttis ni kermeste, kui omma wiggaga joudis, perre tuppa, ärratas järsko neid kahhekssa meest seäl ülles ja räkis, et nelli röömlit ollid tee peäl kurja nouga herra rahha pärrast. Neist need prisked teniad saaksid hölpsaste jäggo, kui nemmad agga ruttuste ja targaste teeksid. Piddid tuggewad kübbarad, kelle sisse paksud rättikud saaks pistud, pähhä pannema, nuiad ja köied kasa wötma, ja ennast puhhas senna honesse korjama, mis kattusse luki wastastikko on nähha, ja üsna waiksel wisil ootma, senni kui röömlid seäl lugi kohhal kous ollid. Siis moisa poisid piddid ühhe jonega nende kallale kargama, ja sest et kaks ühhe röömli peäle tulli arwata, siis olli kül lota, et kelmid ei peäsesiks mitte. — Se tark nou läks sannast